

**Міністерство освіти і науки України
Мукачівський державний університет Інститут
педагогічної освіти і освіти дорослих імені Івана
Зязюна НАПН України
Пряшівський університет (м. Пряшів, Словаччина)
Науковий університет імені Етвеша Лоранда (м. Будапешт, Угорщина)
Вища лінгвістична школа (м. Ченстохова, Польща)
Інститут педагогіки і психології
Університету імені Яна Кохановського в Кельцах (Польща)
Гуманітарно-педагогічний коледж Мукачівського
державного
університету**

ОСВІТА І ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ФАХІВЦІВ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

**Збірник тез доповідей
за матеріалами V Міжнародної науково-практичної конференції
21-22 жовтня 2021 року**

**Україна, Мукачево
21-22 жовтня 2021 р.**

Рекомендовано до друку Науково-технічною радою

Мукачівського державного університету (Протокол № 8 від 25 листопада 2021 р.)

Рецензенти:

Сотська Галина Іванівна – доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент НАПН України, заступник директора з науково-експериментальної роботи, Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих імені Івана Зязюна НАПН України (м. Київ);

Козубовська Ірина Василівна – доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри загальної педагогіки та педагогіки вищої школи, ДВНЗ «Ужгородський національний університет».

Освіта і формування конкурентоспроможності фахівців в умовах євроінтеграції: збірник тез доповідей V Міжнародної науково-практичної конференції, 21-22 жовтня 2021 р., Мукачево / Ред.кол.: Т.Д. Щербан (гол.ред.) та ін. – Мукачево: Вид-во МДУ, 2021. – 348 с.

ISBN 978-617-7495-48-1

збірнику представлено тези доповідей учасників V Міжнародної науково-практичної конференції «Освіта і формування конкурентоспроможності фахівців в умовах євроінтеграції». Учасниками конференції запропоновано до обговорення проблеми розвитку загальноосвітньої та вищої школи, освіти дорослих та професійної активності фахівців.

Видання розраховане на науковців, педагогів, викладачів, аспірантів, які займаються проблемами національної освіти в умовах інтеграції в європейський і міжнародний освітній простір.

Редакційна колегія: Щербан Т. Д. – д.психол.н., професор (голова), Гоблик В. В. – д.е.н., професор, Товканець Г. В. – д.пед.н., професор; Кобаль В. І. – к.пед.н., доцент; Молнар Т. І. – к.пед.н., доцент, Мочан Т. М. – к.пед.н., доцент, Фенчак Л. М. – к.пед.н., доцент.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, цифр та інших відомостей несуть автори публікацій.

© Мукачівський державний університет, 2021

ЗМІСТ

АВШЕНЮК Н.М. ОЦІНЮВАННЯ ЯКОСТІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ У КРАЇНАХ ЄВРОПИ.....	15
ЩЕРБАН Т.Д. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ МОТИВАЦІЇ СТУДЕНТІВ ДО НАВЧАННЯ НА ЕТАПІ ЇХ АДАПТАЦІЇ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	17
BERNÁTOVÁ R. VÝCHOVA K ZDRAVIU S AKCENTOM NA VEDOMOSTI ŽIAKOV MLADŠIEHO ŠKOLSKÉHO VEKU O ĽUDSKOM TELE.....	19
HARAPKO V.I, MOLNAR G.D. PROBLEMS OF TEACHING STUDENTS TO WRITE ESSAYS- DESCRIPTIONS IN ENGLISH.....	20
КОСОТ А. WIEDZA EKOLOGICZNA DZIECI W WIEKU WCZESNOSZKOLNYM.....	22
КОСОТ А. RUCH I AKTYWNOŚĆ FIZYCZNA DZIECI W DOBIE INTERNETU.....	24
PALLAY K. STUDENT MOBILITY IN UKRAINE.....	26
SAKALOVÁ B.S. VÝCHOVA K ZDRAVIU ŽIAKOV MLADŠIEHO ŠKOLSKÉHO VEKU SO ZAMERANÍM NA ICH STRAOVACIE NÁVYKY.....	27
FABRYCHNA Y. PROFESSIONAL LINGUISTIC EDUCATION OF TRANSLATORS AS SEEN BY INDUSTRY EMPLOYERS AND MASTER STUDENTS.....	29
АЛМАШИ-КОПИН А.В., КУЦИК О.Г. ПРОФЕСІЙНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК БАЗОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ.....	31
АНДЕЛ Ю.І., ЧЕКАН О.І. ЗМІСТЛОГОПЕДИЧНОЇ РОБОТИ ПРИ ФОНЕТИКО- ФОНЕМАТИЧНИХ ПОРУШЕННЯХ МОВЛЕННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	33
БАБИНЕЦЬ Н.В., БАРНА Х.В. ЕСТЕТИЧНА КУЛЬТУРА ДОШКІЛЬНИКІВ ЯК ОСНОВА МОРАЛЬНОСТІ.....	35
БАБЛЮК В.М., КУЗЬМА-КАЧУР М.І. ПРОБЛЕМНА СИТУАЦІЯ ЯК ЗАСІБ АКТИВІЗАЦІЇ РОЗУМОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	37
БАЛКО А.І., КАЛИТИЧ Н.В., БРИЖАК Н.Ю. ОСОБЛИВОСТІ ВАЛЕОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В ПРОЦЕСІ ВЗАЄМОДІЇ ЗАКЛАДІВ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ З РОДИНАМИ.....	39
БАРНА Н.А. ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ТВОРЧОЇ ВИКОНАВСЬКОЇ ОСОБИСТОСТІ СКРИПАЛЯ.....	41
ГУБАЛЬ М.В., ЛАВРЕНОВА М.В. ЗНАЙОМСТВО МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ З БІОГРАФІЄЮ ПИСЬМЕННИКА НА УРОКАХ ЛІТЕРАТУРНОГО ЧИТАННЯ.....	103

ОГІЄНКО О.І.	
ЗОВНІШНІ ЧИННИКИ І ПРОЦЕДУРИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ АМЕРИКАНСЬКИХ ВЧИТЕЛІВ.....	230
ОДОШЕВСЬКА Є.С., ЧЕКАН О.І.	
ПОРУШЕННЯ МОВЛЕННЯ ЯК ОДИН ІЗ ЧИННИКІВ ЗАНИЖЕНОЇ САМООЦІНКИ СУЧАСНИХ ДІТЕЙ.....	232
ОЛІЙНИК Г.М.	
РЕАБІЛІТАЦІЯ ЯК ТЕХНОЛОГІЯ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ: СУТНІСТЬ ТА ВИДИ.....	234
ПАВКО А.І.	
ОСОБЛИВОСТІ ПЕДАГОГІЧНОЇ СИСТЕМИ Я. КОМЕНСЬКОГО ТА ЙОГО СВІТОГЛЯДНІ ДЕТЕРМІНАНТИ.....	236
ПАВКО А.І.	
СУТНІСНІ ЗАСАДИ ІНТЕЛЕКТУ: ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ.....	238
ПАЗЮРА Н.В.	
ВИСВІТЛЕННЯ ПИТАНЬ ДЕМОКРАТИЗАЦІЇ ОСВІТИ В КОМПАРАТИВНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ.....	241
ПАУК М.М., ЮГАС О.М.	
SOFT SKILLS – НЕВІД’ЄМНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ФАХІВЦІВ-ФІЛОЛОГІВ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ.....	242
ПЕРЕБИЙНІС Ю. В.	
РОЛЬ ПРОБЛЕМНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ У ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ БАКАЛАВРІВ ПРАВА ДО ПРОФЕСІЙНО ОРІЄНТОВАНОГО ІНШОМОВНОГО СПІЛКУВАННЯ.....	244
ПОПОВИЧ А.М., БРИЖАК Н.Ю.	
ЗДОРОВ’ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА В УМОВАХ СУЧАСНОГО ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ.....	246
ПОПОВИЧ Н.Ф., ДОБОНІ А.А.	
МЕТОДИКА ОЗНАЙОМЛЕННЯ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ З ТВОРЧІСТЮ А. КОСТЕЦЬКОГО.....	248
ПОПОВИЧ О.М., ВОВЧОК М.Ю.	
ФОРМИ ТА ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ МЕДІАГРАМОТНОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	251
ПОПОВИЧ Я.В., ЛАЛАК Н.В.	
ДО ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ ПРОЄКТУВАЛЬНО-МОДЕЛЮВАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ.....	253
ПОСТРИГАЧ Н.О.	
РОЗВИТОК ПОЛІТИКИ ЯКОСТІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ У ГЛОКАЛЬНОМУ КОНТЕКСТІ.....	255
ПРОГОНЮК А.В., САНТО В.В.	
КОМУНІКАТИВНІ ІГРИ ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	257
РЕНДЗЕЙ В.В., ПОПОВИЧ Н.Ф.	
ВИВЧЕННЯ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ ТВОРЧОСТІ М. СИНГАЇВСЬКОГО.....	261

РЕАБІЛІТАЦІЯ ЯК ТЕХНОЛОГІЯ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ: СУТНІСТЬ ТА ВИДИ

Упродовж останніх десятиліть в Україні спостерігається тенденція до зростання чисельності дітей з функціональними обмеженнями внаслідок зниження рівня медичного обслуговування, поширення наркоманії та алкоголізму, підвищення екологічної небезпеки. Соціально-економічна ситуація, що склалася на сучасному етапі розвитку України, кризові явища у сфері економіки і фінансів зумовлюють необхідність посилення соціального захисту дітей з інвалідністю, визначення пріоритетних напрямів у цій роботі, одним із яких є рання соціальна реабілітація дітей з інвалідністю.

Про необхідність соціальної реабілітації в Україні почали говорити в середині 90-х років ХХ ст. Соціальна реабілітація в Україні мала яскраво виражений медичний аспект та спрямовувалася переважно на осіб з обмеженими фізичними можливостями, сьогодні спостерігається розвиток саме соціальної складової реабілітаційного процесу.

Реабілітація – комплекс медичних, соціально-економічних, педагогічних, професійних і юридичних заходів, спрямованих на відновлення чи компенсацію порушених або втрачених індивідом суспільних зв'язків і відносин внаслідок змін стану здоров'я, соціального статусу, втрати близьких людей, навичок навчальної діяльності, соціальної дезадаптації, які супроводжуються стійкими розладами функцій організму, захворюванням на алкоголізм, наркозалежністю, втратою соціального статусу, роботи, житла, близьких людей і тяжкими переживаннями таких втрат, скоєння злочинів тощо. [2, с. 168].

Соціальна реабілітація – це процес цілеспрямованої діяльності з індивідом по відновленню втрачених або не набутих в ході соціалізації навичок і умінь виконання соціальних функцій, відносин і ролей [3, с. 31.]

Здійснення соціальної реабілітації значною мірою залежить від дотримання її основних принципів: етапності, диференційованості, комплексності, спадковості, послідовності, безперервності у проведенні реабілітаційних заходів, доступності і переважної безоплатності для тих, хто її найбільше потребує [3, с. 31.].

Соціальна реабілітація є явищем комплексним, тому існують такі її види: психологічна, педагогічна, соціально-економічна, професійна, побутова, медична.

Соціальна реабілітація націлена на сприяння позитивним змінам у житті індивіда чи соціальної групи. Як технологія соціальної роботи соціальна реабілітація проводиться завдяки законодавству і сформованим підходам у практиці роботи соціальних служб: реалізація програм і проектів, діяльність реабілітаційних центрів, реабілітація як система підтримки найбільш соціально уразливих верств населення. З настанням інвалідності для людини починається новий етап життя: виникають бар'єри на шляху здійснення найважливіших соціальних і життєвих потреб, змінюється суспільний статус особистості,

порушується сформована система соціальних контактів, деформуються звичні життєві стереотипи [1, с. 65].

Виділяється два рівні соціальної реабілітації:

Державний, регіональний, місцевий рівні.

Рівень індивідуальної та групової роботи.

На державному, регіональному і місцевому рівнях соціальної реабілітації будується система організаційних, правових, економічних інформаційних та освітніх заходів, що впроваджуються органами влади. Заходи передбачають створення і функціонування системи реабілітаційних соціальних служб різної відомчої підпорядкованості та різних форм власності.

На державному, регіональному та місцевому рівнях здійснюються такі дії:

створення законодавчої бази, що забезпечує правове поле реабілітаційної діяльності; визначення напрямів підготовки фахівців, які забезпечують діяльність реабілітаційних соціальних служб і установ; створення економічних умов для підприємницької та комерційної діяльності в галузі реабілітації; розробка положень про порядок надання реабілітаційних послуг різним категоріям громадян; координація діяльності системи реабілітаційних соціальних служб різної відомчої підпорядкованості та різних форм власності; надання приміщень для організації і функціонування реабілітаційних соціальних закладів і т.д.

На рівні індивідуальної та групової соціальної реабілітаційної роботи соціальні служби застосовують технології відновлення втрачених або набуття об'єктами реабілітації навичок і вмінь виконання соціальних функцій і ролей, формування необхідних соціальних відносин.

Об'єкти соціальної реабілітації – це індивіди або групи, які потребують відновлення втрачених або придбання в процесі соціалізації навичок і умінь по взаємодії в системі соціальних відносин і виконання соціальних ролей.

Суб'єкти соціальної реабілітації – це фахівці соціальної сфери (соціальні працівники, соціальні педагоги, реабілітологи, психологи), які володіють технологіями і мають навички практичної роботи з відновлення втрачених або набуття клієнтом нових навичок виконання соціальних функцій і ролей.

Як уже зазначалось, технологія соціальної реабілітації передбачає відновлення втрачених або набутих у процесі соціалізації навичок виконання соціальних відносин і ролей. У зв'язку з цим технологія соціальної реабілітації об'єктивно пов'язана з технологіями соціальної діагностики, соціальної адаптації, соціалізації, опіки, піклування, усиновлення (удочеріння), корекції, профілактики, соціального обслуговування, соціальної експертизи.

Ефективність соціально-реабілітаційної діяльності проявляється у співвідношенні досягнутого результату до максимально досяжного або заздалегідь запланованого результату. Визначити її можна тільки в тому випадку, якщо будуть чітко виділені якісні критерії вимірювання результатів.

Список використаних джерел

Дитинство в Україні: права, гарантії, захист. (Збірник документів): Ч. 2. – К.: АТ Видавництво «Столиця», 1998. – С. 63-66.

Енциклопедія для фахівців соціальної сфери. – 2-ге видання / За заг. ред. проф. І. Д. Зверєвої. – Київ, Сімферополь: Універсум, 2013. – 536 с.

Основи соціальної реабілітації: навчально-методичні рекомендації. ІДГУ
Ізмаїл, 2019. – 193 с.